

Иако избори још нису расписани, изборна трка се увелико води. Посланика је све мање у посланичким клупама, а министри учестали са телефонским седницама. Нагледаћемо се поновног отварања већ отворених пар километара путева, сеоских ћуприја и фотографисања по сеоским шталама. Биће и отварања, вађења из фиока, нових афера политичким противницима. На све смо то навикли, али забрињава нешто друго. Мало ко или нимало говори о државној политици. Преовлађују страначки интереси.

Политичка класа, јер тешко је можемо назвати елитом, окусивши за ових десетак година сласт власти и моћ новца, није спремна, како сада ствари стоје, на било какве озбиљније резове ни у унутрашњој ни у спољној политици. А без промена, посебно на унутрашњем плану, Србија је у озбиљном проблему. Све учесталија упозорења политичара, па чак и шефа државе, да нас у овој и наредној години не очекује ништа добро, појачавају код осиромашених грађана Србије очај, незнађе, страх.

Ко ће с ким а ко неће, која странка је добра „удавача“, око које се „салеће“, која има коалициони потенцијал а која нема, са којом се може а са којом никако не може – постаје главна преокупација политичких странака. Страначки лидери шаљу поруке: победићемо их. Ако тако наставе биће „побеђен“ народ, а они опет на власти. А народ ко народ, баш се забавља. Само, питам се, докле. Стрпљење је већ одавно на измаку. Да ли предстоји социјални бунт и грађанска непослушност, као још једино преостало демократско средство у рукама оних ван политичких структура и странака.

Мале странке зазиру од постизборне коалиције две највеће. А ове две се заклињу својим бирачима да ни „у сну“ не размишљају о „великој коалицији“, а интимно је прижељкују да би се ослободиле „уцењивача“. Многи политичари, па и „дежурни“ аналитичари, кажу да то не би било у интересу тих двеју странака. Међутим, нико од њих не рече да то не би било или би можда било у интересу грађана. Не, најважнији је страначки интерес. Ма, заклињу се они да у „велику коалицију“ неће ни по цену поновних избора. Само што не кажу оно Бећковићево „ћераћемо се још“, па докле стигнемо. Ако се овако настави,

Два стратешка приоритета за Србију

Пише: Радоман Јовић
уторак, 10 јануар 2012 15:14

имаћемо изборе са белим гласачким листићима.

Инострани фактор још није свео „завршни рачун“ са Србијом. Има још тога због чега Србију треба „притискати“ и батину, са истањеном шаргарепом, држати високо уздигнуто. Ради се у првом реду о КиМ и промени Устава за шта је потребна двотрећинска већина. Уосталом, још много тога треба „опослити“ на Балкану, не искључујући и цртање неких нових граница. У таквим условима, не бих се изненадио да инострани фактор буде још утицајнији у „слагању коцкица“ око прављења владе после избора у Србији.

А грађанима је преко главе политички „распопућене“ Србије, као погодног тла за разна мешетарења. У тешким временима државници визионари (имамо ли их сада?) окупе све релевантне политичке, друштвене, научне, привредне и све друге патриотске снаге друштва и договоре најважније стратешке приоритете државе, а нека мање важна питања, око којих се не слажу и која могу да сачекају, оставе по страни.

Србија као економски развијена земља и уређење запуштене и неуређене државе су два комплементарна стратешка државна и национална циља око којих не би смело бити спорења. То би морале да буду две локомотиве које би, уз пуну пару и са добрим „машиновођама“, извукле земљу из садашње очајне ситуације у којој се налази. У тој великој композицији су бројни вагони претрпани проблемима које ове две локомотиве, да би без успоравања наставиле пут, морају решавати у ходу, одстрањујући многа малигна ткива у државном организму. При томе, Србија се мора понајвише ослонити на своје ресурсе и сопствену памет, а пре свега на слогу. Иако у скромном обиму, Србија има потенцијале за реализацију та два циља, али их треба паметно и на ползу народу искористити. Што дође са стране, а тога ће бити мало у овим кризним временима, биће прескупо и са уценама. Спољна политика се мора уподобити и ставити у функцију реализације унутрашње политике, са економском дипломатијом (не оваквом Динкићевом) као најважнијим пољем деловања, што сада није случај.

Нека друга питања и проблеми у које се Србија упетљала као „пиле у кучине“, а чије решавање понајмање зависи од ње, јер је инострани фактор доминантнији, могли би се ставити на „споредни колосек“ са локомотивом „маневарком“. Ту у првом реду мислим на европске интеграције и проблем КиМ (уз максималну заштиту Срба, српских светиња и имовине). Економски развијена Србија са уређеном државом, где се зна „ко коси а ко воду носи“, биће у далеко повољнијој позицији да и њих решава на задовољавајући начин. Србија оваква, политички распопућена, економски девастирана и међународно маргинализована, нема никакве шансе да озбиљније утиче на њихов коначни исход,

Два стратешка приоритета за Србију

Пише: Радоман Јовић
уторак, 10 јануар 2012 15:14

поготово када је у питању статус КиМ.

Које би то политичке снаге могле да се изборе са све већим изазовима у реализацији ова два стратешка циља? Па, ове садашње, јер Србија нема друге. Наравно, уз пуно ангажовање оних које су изван тих политичких структура, некомпромитоване и некорумпиране, са репутацијом стручних и поштених, патриотских снага. А, постизборна коалиција? Уверен сам, само влада са двотрећинском парламентарном већином може се ухватити у коштац за извлачење Србије из глиба у којем се налази. Зато политичари, оставите се странчарења и власти партократије, покушајте да размишљате и понашате се државнички, а уз то протресите редове својих странака и ослободите се саможивих и самосвојних кочничара који вас компромитују.